
Móra Nyúz

II. évfolyam 1. (6.) szám A Móra Ferenc Kollégium lapja 2000. október 5.

A szemeszter első (nyár- és olimpia-búcsúztató) száma

Szerkesztői szó

Ki hitte volna?! - lehetne a fejcím, mert ez a kérdés motoszkál a fejemben, mikor nekikezdünk az újság egybevarázsolásának. Ki hitte volna, hogy nemcsak egy-két számot, de egy évet is megél az újság. Repes a szerkesztői szívem, mert az újság él és élni akar (hogy Adyval szóljak). Köszönhető ez nektek is, mert az újságíró stáb bővült, változott és már-már olyan, mint egy élő szervezet, aminek nemcsak múltja, de jövője is van. De hagyjuk a lelkendezést, nézzük, mit kínál és ígér ez alkalommal a Móra Nyúz!

Az idei tanév első számaként még a nyári hangulatból szeretnénk egy csöppet idézni - nosztalgia és édes emlékek jellegével. Természetesen az éppen aktuális Olimpia sem maradhat ki (bár hozzáteszem, ez nem az én szorgalmazásomra történik, mert szörnyű és szégyenletes, de engem elképesztően hidegen hagy). A nyáron és az olimpián túl pedig a már megszokott rovatok

köszönnek vissza. Aki már olvasott Móra Nyúzt, annak biztosan ismerős lesz a legtöbb, de, hogy valami újdonság is legyen, új rovat indul "kollégiumi emlékmorzsák" címmel: a koliban töltött napok-hetek-évek folyamán megésett humoros, vicces események megőrzése, felelevenítése a célja. Azaz ez a rovat is "rólunk szól". Aki úgy gondolja, hogy tarsolyában akadna valami említésre-megírásra méltó, ragadjon tollat, mert megadatott a lehetőség, hogy kiírja magából és megossza velünk, többiekkel... Szabó Zsuzska gyűjti be a történeteket. Zsuzskát az ötödik emeleten az akvárium mellett közvetlenül megtaláljátok.

Mivel most aktuálisan az olimpiáról kéne még csicseregнем valamit, és ez nem megy, inkább búcsúzóul, kívánok mindenkinek hosszú és kalandokkal teli félévet. Fel, a Tudomány Olimpiszára! Előre!

-manci-

Október 12-én, csütörtökön este zenés mulatság veszi kezdetét az alagsori táncteremben. (BULI!!!)

Móra Nyúz - a Móra Ferenc Kollégium lapja. Megjelenik havonta, 150 példányban, ingyenes terjesztéssel.

Szerkesztők: Szalánczy Dorka és Pintér Lajos

Lektor: Szabó Zsuzska

Tördelőszerkesztő: Pap Dani

Szerzők: Bokros Judith, Erdélyi Ágnes, Esztergályos Csaba, Géro Balázs, Hraskó István, Lutz Gábor, Mangó Zoltán, Molnár Edit, Parti Tamás, Pintér Lajos, Réfi Vera, Sulyok Izabella, Szabó Zsuzska, Szalánczy Dorka, Szeredi Anna, Tolnai Judit, Vernyik Zénó és Wéber Balázs

TARTALOMJEGYZÉK (Figyelitek? Ez a folyamatos fejlődés jele, már tartalomjegyzék is van! - a szerk):

Szerkesztői szó	2
Interjú Erdélyi Ágnes igazgatónővel	3
Bárdolatlanok avagy a kóli színjátszóköre	5
Gólyatáboros élménybeszámoló (I-III.)	6
A szegedi láthatatlan ember (novella)	8
Titkok kertje - finnugor népek	9
Tudod, mit tettünk idén nyáron? (1-6.)	10
Kollégiumi emlékmorzsák	13
Szakmai programok	14
Esterházy-est: egy másik verzió	15
Ötkarikás szemek (Sydney 2000)	17
Képregény í la Fritz	20

A kollégiumi munka: életforma

Beszélgetés Erdélyi Ágnessel

Lajossal, a fűtővel már megjelent egy interjú. Gondoltuk, legfőbb ideje, hogy a kollégium vezetőjétől is kérdezzünk ezt-azt. Itt olvashatjátok az eredményt.

- Igazgatónő milyen szakra járt?

- Magyar-orosz szakon végeztem. Kedvenc szakom volt a magyar, de nagyon szeretem, mondhatni rajongok az orosz irodalomért.

- Ha jól tudom, a Móra Kollégiumban lakott.

- Igen, itt voltam kollégista. Először én sem kaptam kollégiumi helyet. Édesapámmal az utolsó pillanatban tanácstalanul jártuk a várost egyik albérletről a másikra. Később kerültem be a kollégiumba. Felsőbbéves koromban kollégiumi titkárként dolgoztam. Amikor elvégeztem az egyetemet, nem a Mórában kezdtem dolgozni, de később felkértek, hogy vállaljak kollégiumi tanárságot. Így kezdődött.

- Milyen volt akkor a kollégium?

- Lánykollégium volt még akkoriban. '78-ban költöztek ide fiúk - mindannyiunk nagy öröme. Nagyon jó kollégiumnak számított már akkor is, jó közösségi élettel, kiváló szakmai programokkal, sok kulturális eseménnyel. Jó helyen állt a többi kollégium között.

- Kollégiumi tanárként mi volt a feladata?

- Az én feladatköröm a közösségi élet segítése, a szakmai és kulturális tevékenység szervezése, patronálása volt. Nagyon szerettem csinálni a könyvtárat. Az egyetem elvégzése után könyvtárosként dolgoztam a Somogyi Könyvtárban. Egy kicsit megtanultam - amennyire egy ilyen rövid idő alatt meg lehetett tanulni - a könyvtároskodást is. Nagyon nagy hangsúlyt fektettünk később a videótár kialakítására. Hosszú éveken át filmklubokat szerveztem egyetemistáknak. Néhány házzal feljebb található az Oktatási Központ, ahol egy 200 fős gyönyörű moziterem van. Tematikusan összeállított filmklubokat vezettem ott évekig. Ami még a kedvenceim közé tartozott és tartozik ma is: irodalmi estek kezdeményezése és azok szervezése.

- Mikor lett igazgató?

- Furcsa, hogy hirtelen nem is tudom. Azt hiszem, '93-ban vagy '94-ben. Ekkor ment nyugdíjba az előző igazgatónő, Vörös Lászlóné, akinek nagyon sokat köszönhetek. Meg kellett pályázni ezt az állást. Nem volt könnyű a kezdet: egy évig nem volt kollégiumi tanár, ráadásul a gondnoknőnek eltört a lába, úgyhogy még ezek a feladatok is rám hárultak, igen nehéz időszak volt. Aztán egy évig Haffner Zoltán volt a kollégiumi tanár, aki itt végzett a Bölcsészkaron, ő a Pilinszky-életmű gondozója, kiváló irodalmár. Utána jött Kovács Attila, akit valamennyien nagyon szeretünk és tisztelünk. Nagy szerencsének tartom, hogy a kollégiumi tanári

pályázati időszakban valamilyen ügyben telefonált az egyik barátja, s akkor megtudtam, hogy Attila már nem rajong annyira az akkori munkahelyéért. Másnap felhívtam, s kértem, ha van kedve, pályázzon. Kilenc aspiráns közül - nyilván nem véletlenül - ő nyerte el az állást. Nagyon jó vele együtt dolgozni. Másik nagy szerencsém, s a kollégiumnak is az, hogy sok kiváló senior és újabban két polgári szolgálatos volt kollégista is hozzánk szegődött...

- Amikor igazgató lett, milyen céljai voltak?

- Azért vállaltam az igazgatóságot, hogy a kollégium meg tudja őrizni a folytonosságot. Elsősorban azért vállaltam, mert elég sokat áldoztam az életemből a Móra kollégiumra, s szerettem volna, hogy azt, amit ez a kollégium az előző évtizedekben elért, a továbbiakban is folytassa. Nagyon lényegesnek tartom, hogy a kollégium életében az igényes szakmai tevékenység, a kulturális értékekre való odafigyelés kitüntetett helyen legyen. Egyáltalán: legyen stílusa a kollégiumnak. Legyen egy jó közösség, de szabad legyen egyedül is elvonulni, munkálkodni. Szellemi otthon is legyen, emlékezni lehessen rá.

A legnehezebb az anyagi felelősség terhe. Nagyon kis pénzből kell gazdálkodni és nagyon sok mindenre kellene költeni. Nagy felelősség kiválasztani azokat a preferenciákat, amelyek mentén sikeresen működhetünk. Vagyis, hogy mit támogassunk: heverőket vegyünk vagy a számítógépparkot fejlesszük, új függönyök legyenek vagy nagyobb könyvtárfejlesztés? Én egyébként imádom pénzt költeni, tervezni, berendezni, belső tereket széppé tenni, talán ez egy

kicsit látszik is már a kollégiumon. Persze a Jó Isten pénze sem lenne elég erre a házra, nem beszélve arról, hogy észnél kell lenni: nem szabad pénzügyileg tönkremenni, mert akkor többek között elveszítjük a már megszerzett hitelünket az egyetemi vezetésnél. (A saját bevételeken kívül igen jelentős központi pénzeket költhettünk az utóbbi években.)

Nagy kihívás volt, hogy meg kellett tanulni önállóan gazdálkodni. Azelőtt úgy volt, hogy az állami támogatás szinte automatikus jött vagy nem jött: többnyire mindent készen kaptunk. Most sokkal több a rizikófaktor. Anyagi tekintetben van egyfajta "kvázi-önállóságunk", tehát a saját bevételeinkkel magunk gazdálkodunk. De honnan lenne nekünk 60 milliónk a tetőtér beépítésre, 30 millió a villamos-felújításra? És akkor még a külső omladozó falak rendbetételéről csak álmodozhatunk. Nagyon résen kell lenni, hogy minden pályázati, vállalkozói lehetőséget megragadjunk. A kollégium az idegenvezető- és hostessképző tanfolyamával vállalkozik, egy kicsit beletanultam hát az idegenforgalmi szakmába is. Alapítványt hoztunk létre, ami szintén javítja egy kicsit pénzügyi helyzetünket.

- Említette, hogy sokat áldozott az életéből a kollégiumra. Ez mit jelent pontosan?

- Ebből a túl patetikus kijelentésből rögtön szeretnék visszavenni. Ez egyáltalán nem áldozat, hanem inkább vállalás. Én életformának tartom a kollégiumi munkát. A munkaidő kötetlen, amiért szoktak irigyelni. Ez ugyanakkor azt jelenti, hogy este sokat vagyok a kollégiumban, hiszen itt ilyenkor zajlik az élet. A délelőtti órák hivatali órák, akkor meg a napi teendőket kell intézni. Inkább időáldozat ez. Egyébként azt tudom mondani, hogy én nagyon sokat kaptam a kollégiumtól, hiszen megadatott, hogy csak olyan dolgokkal foglalkozhattam - a kényelmetlenebb anyagi természetűeket kivéve -, melyek engem érdekelnek, amiket szeretek. Hiszen szeretek közösségben lenni, könyvekkel, filmekkel foglalkozni, kulturális, szakmai rendezvényeket gondozni. Megadatott és adatik a lehetőség, hogy választ kapjak az engem is égetően érdeklő kérdésekre, legyenek azok történelemmel, kultúrával, egyáltalán a világ folyásával kapcsolatban... És ami a legnagyobb ajándék: nagyon sok kiváló, szeretnivaló embert ismerhettem, ismerhetek meg. Ez a munkakör máskülönben arra inspirálja az embert, hogy állandóan tanuljon, olvasson, lépést tartson az új jelenségekkel, érezze, mikor, mi változik, magyarán: ne butuljon el.

- Ha jól tudom, a Grand Café létrejött is az igazgatónő nevéhez fűződik...

- A Grand Café nagyrészt a kollégiumnak köszönheti létét, hiszen hosszú évekig itt volt lehetőségem arra, hogy egyetemistáknak csináljak filmklubot. A '80-as években nagyon népszerű műfaj volt a filmklubozás. Egy-egy mórás filmklubra, amely ráadásul többnyire filmtörténeti tematikájú volt, vagy éppen a kelet-európai kortárs filmművészettel foglalkozott, 200-250 ember is vett

bérletet. A '80-as évek második felében jelentek meg Budapesten a művészmuzik, mi pedig Szegeden arról álmodoztunk, hogy jó lenne, ha itt is létrejöhetne egy hasonló. Ha nincs az a sok, főleg egyetemistáktól, kollégistáktól kapott inspiráció, hogy érdemes belevágni, akkor valószínűleg nem csinálom végig. Végigjártuk a várost néhány akkori hallgatóval, helyszínt kerestünk, nem sikerült... Aztán kaptam egy levelet a városi önkormányzattól, melyben az állt, hogy egy budapesti lány is szeretne művészmuzit létrehozni Szegeden. Találkoztam vele, majd megkerestem egy mozival, filmművészettel foglalkozó barátnőmet. Hárman létrehoztunk egy alapítványt '93-ban, és sok viszontagság után '96 szeptember 30-án megnyílt a Grand Café.

- Meglepett, hogy igazgatónőről milyen keveset tudnak a kollégiumban. Ezért, kérem, jellemezze magát néhány szóval!

- Én is, mint minden ember, nagyon sok egymásnak ellentmondó tulajdonsággal rendelkezem. Az egyik az, hogy nagyon szeretek közösségben lenni, mindig is megpróbáltam közösségek létrejöttét segíteni. Sok ember vesz körül. Ugyanakkor a másik jellemző tulajdonságom, ami ennek ellentmond, hogy eléggé befelé forduló és zárkózott vagyok. Mégis, úgy érzem, hogy ez a két egymásnak ellentmondó dolog jól megfér egymással, békében élek velük együtt. Szeretek inkább háttérben maradni, a feltételeket megteremteni: essen több fény a munkatársakra.

- Ennyi elfoglaltság mellett marad egyáltalán szabadideje?

- Nem tudom, hogyan veszik ezt az egyszakos hallgatók, de szerintem minél több feladata van az embernek, annál több mindenre jut ideje. Mindenre, ami fontos, van időm. Az biztos, hogy a "semmizés" - mert a családban van egy kedves kifejezés, hogy "semmizni" - ritkán fordul elő. Szabadidőmben a családommal, barátaimmal vagyok, újabban ismét rákaptam a nyári utazásokra. Az idén Rómában voltam kis idő után másodszer, bolondulok érte. "Semmi" órámban pedig, mert hál' Istennek azért vannak, biztosan nem moziba megyek.

-Köszönöm a riportot.

Készítette: Sulyok Izabella

Bárdolatlanok

Ha esetleg lenne még valaki, aki nem tudja,
- bár ez józan paraszti ésszel gondolkodva elképzelhetetlen – annak elmondom: Thália papnői, papjai a Móra Kollégiumban is folytatják áldásos kulturális missziójukat, a Bárdolatlanok név mögé rejtőzve. E lelkes társulat múltjáról, jelenéről, jövőjéről az egyik „bárdolatlannal”, *Barák Tamással* beszélgettem.

- Mikor jött létre ez a kis csoport?

- A csapat az 1998-as mórás Ki-Mit-Tud-ra állt össze, ahol a Bárdolatlanok című darabot adtuk elő, s ez a név később rajtunk ragadt. Tudni kell azonban, hogy nemcsak színjátszók vagyunk, hanem a tagok – *Kürtös Petra, Ónódi Barbara, Szalánczy Dorka, Kis-Benedek Krisztina, Molnár Edit, Szente Judit, Tolnai Judit, Korok Arnold, Barák Tamás* (régi tagok: *Rajnai Judit, Szeredi Anna*) – baráti közösséget alkotnak. Igazából a jó társaság és a nagyszerű színészi munka együttesen vonz mindenkit.

A jelenlegi társulattól Petrának, Juditnak, Krisztának és Dorkának volt színjátszó múltja.

- A két év alatt hol, milyen darabokkal léptetek fel?

- A már említett Bárdolatlanok mellett felléptünk egy Hamlet-ferdítéssel, A helység kalapácsával, és a Mórában egyszer egy karácsonyi összeállítással. Ami pedig a helyszíneket illeti, szerepeltünk már a Móra Koli szinte minden termében, a JATE Klubban a BTK-s napon, s az Öthalmi Ki-Mit-Tud-

on, melyet a mórás versengéshez hasonlóan megnyertünk. Egyébként a mórás közönség a legjobb.

- Beavatnál az alkotás folyamatába?

- Azok a darabok, amelyekre rálelünk, amelyek hozzánk illenek, sajátos hangvételt kapnak. Vidám műveket adunk elő, mert ezek passzolnak a tagok egyéniségéhez, s tragédiákkal nem érnénk el sikereket. A lányok már unják a fiúszerpeket, de fiút csak akkor veszünk be, ha tényleg beleillik a társaságba. A szereptanulás egyébként nem okoz különösebb nehézséget. A jelmezeket, díszleteket magunk készítjük, illetve kölcsön kérjük, s úgy tűnik, a jövőben a Szegedi Nemzeti Színház segítségére is számíthatunk.

Mindenféleképpen meg kell említeni, hogy a Tamás által bemutatott, s Kürtös Petra által vezetett társulatot most jegyzik be az SZTE Kulturális Titkárságán. Arra, hogy a lányok-fiúk mennyire komolyan veszik hobbijukat, egy újabb adalék világít rá: a tagok közül hárman (Edit, Kriszta és Tamás) most szeptemberben kezdték meg tanulmányaikat a BTK dráma- és színháztudomány speciális képzésén. A Bárdolatlanokkal legközelebb október 12-én, az SZTE Aulájában találkozhattok, ahol a helység kalapácsát fogják előadni az Őszi Kulturális Fesztivál keretében. Ide természetesen mindenkit nagy-nagy szeretettel várnak.

Parti Tamás

Gólyatábor I.

Ismét nagy várakozás előzte meg az elsősök érkezését a Móra Kollégiumban. A kis gólyákat méltó módon fogadták a felsőbbévesek, segítve őket valamennyi felmerülő problémájukban, kérdésükben. Számukra a kollégium egy újfajta helyzetet jelent, mely később életformává változhat.

Rögtön első este szakos tájékoztatók is elhangzottak, melyeken az érdeklődők hasznos információkhoz juthattak. Hagyománnyá vált a kollégiumban, hogy az elsősöket különböző próbáknak vetik alá, de emellett színes programok széles skáláját kínálták a szervezők. Csütörtökön került sor a városnézésre és délután az orvosi vizsgálatra a 2-es kórház specialitájának - dr. Koroknak - közreműködésével, majd hajókázás következett a Tiszán a Boszorkánysziget megkerülésével. A nap Teaházzal zárult. Pénteken zajlott az egyetemen a beiratkozás, délután a kispályán megrendezésre került sorversenyen pedig az ifjú gólyák mérhették össze tudásukat az öregekkel. Este a kollégium leendő lakói a városi

vetélkedőn csillogtathatták képességeiket és bizonyíthatták rátermettségüket: interjúkészítés a Cirbi nevű kocsmában, fürdés a szökőkútban, melyet motorosok váratlan felbukkanása emelt még rangosabbá. Az esemény a Tóthban zárult egy kis sörívő versennyel. Szombaton az előfeladatok után este zajlott a nagy vetélkedő. A szinkronizálás sikert aratott, de emellett számos ötletes kihívással kellett még a két csapatnak megbirkóznia. A hangulat kitűnő volt, ami jó alaphoz szolgált az esti bulihoz, mely hajnalig eltartott.

Mindenekelőtt azonban a legfontosabb az volt, hogy jól éreztük magunkat és összekovácsolódott a társaság.

(Reméljük, tényleg így van, **Csaba** (az **Esztergályos**-família legifjabb tagjáról van szó, aki szerényen lefelejtette a nevét) beszámolója annyira rózsaszín, hogy akár egy ős-kollégista is írhatta volna. - a szerk.)

Gólyatábor II.

Idén már másodszor vettem részt a kollégiumi gólyatáborban. (Remélem, jövőre már második lehetek.) Ezért is csalóka egy kicsit a cím, de ne izguljatok, belül még igazi elsős vagyok, aki eltéved a folyosón, nem mer lemenni a portára, nem ismeri a mosógépet...

Nehezen ültem le a gép elé (ugyanis egy sem volt szabad!), mert nem fog mindenkinek tetszeni, amit most írni akarok. De volt valaki, aki meggyőződött, hogy írjam le, majd a főszerkesztő cenzúrázza. Előjáróban még annyit: akinek nem inge, ne vegye magára!

(Mérsékelten) Izgatottan léptem be a kuli kapuján. Engem nem várt senki, mert pár nappal korábban jöttem. Szerdán érkeztek meg az (igazi) elsősök. A gólyatérképen mindenki láthatja, hogy milyen sokan (vagyunk). Kicsit többen, mint tavaly. Ennek ellenére a tavalyi három csapat helyett idén csak két, kis létszámú csapat indult.

(Hát mi van veletek elsősök? Úgy gondoljátok, hogy jobb a szobákban punnyadni? Tudtok róla, hogy csak 1× élünk, csak 1× vagyunk fiatalok? Miről fogtok mesélni az unokáitoknak? Remélhetőleg ti csak 1× lesztek elsősök, tehát nem lesz több gólyatábor!)

Idén is hasonló programok voltak, mint tavaly: szerda este a kollégium tanára, Kovács Attila és Erdélyi Ágnes igazgatónő fogadta az elsősöket. Elmondták, miért jó itt lenni, miért is szerethetjük meg a Mórát. Volt oktatás, beavattak bennünket az ágyneműcsere rejtelmébe. A kollégium orvosa vizitét tartott, a régi lakók egészségének érdekében. Ebben nemcsak az elsősök, de minden új lakó részt vehetett. Bemutakoztak az öntevékeny csoportok,

megtudhattuk, mit lehet a tanulás helyett/mellett csinálni. Egy idegenvezetővel bejárhattuk Szeged minden rejtett zugát és az idén még egy hajókiránduláson is részt vehettünk.

A gólyatábor vetélkedő része most is a sorversennyel indult. Sajnálatos módon a szervezők hiába dolgoztak annyit, csak két "igazi" csapatot tudtak kialakítani az elsősökből. De volt egy harmadik csapat is, felsős mórásokból, ők élvezték legjobban az egészséget. A szervezők hiába szóltak hozzánk az éteren keresztül is többször, csak kevesen hallgattak rájuk. Ez a további napok, versenyek hangulatára is kihatott. A jelenlevők nem tehettek arról, hogy társaik a szobáikban maradtak. A rendezésben viszont fejtelenség uralkodott. Én csak azt a lelkesedést vártam volna a szervezőktől, amit tavaly láttam: ők is velünk izgultak, velünk nevettek. Akkor többen készültek, és meg is volt az eredménye - mi is jobban éreztünk magunkat, ők is.

Természetesen, nem maradhatott el az éjszakai vetélkedő és a záróvetélkedő sem. A hangulat nem volt olyan jó, mint tavaly. De a kispályák igen jól érezték magukat. A szervezők pedig magukra vessenek, ha rosszul telt el nekik ez az este. Utána buliztunk - már aki bírta - hajnalig, kifulladásig.

Néhányan most is jól érezték magunkat. Lehet, hogy ha most vagyok először elsős, akkor jobban tetszett volna a szervezés. Akkor nem lenne mihez hasonlítanom az egészséget. De így, látva mindkettőt, a tavalyi jobb volt. Az elsősök is, a szervezők is.

Ha jövőre megint elsős leszek...

Tidzse

Gólyatábor III. - avagy mit hozott idén a gólya?

Reggel fél hat. Már csak hatan táncolnak a tornateremben a lassan már klasszikus befejezésnek szánt Red Hot Chili Peppersre. Négykor viszont még vagy negyvenen ropták...

De ne vágjunk a dolgok közepébe (végére), mert ahogy Madách is írta: Az ember célja a kezdés maga.

Nézzük a fényképeket; minden kollégiumi kérvényhez kettőt csatoltak a gólyák - néhányhoz kettő plusz kettőt, ami egy kis turpisságra ad lehetőséget. A tanulóban készül a program, a gólyatérkép - a Balaton idén elég jól sikerül, de a Fertő-tóhoz is jókora Nádas kerül, a folyók folyási iránya viszont nem egészen tükrözi a valóságot. A vulkán megvan, a birkák elhelyezve. Elégedetten dőlünk hátra. Mi készen vagyunk.

Jönnek. Egyesek félénken, mások lazán érkeznek a kollégiumba. Mindenki kap egy jelet, ami a csapataktól nélkülözhetetlen eleme; a londoner pedig bámulatos udvariassággal kalauzolja az "elsőöket" a hotelszobájukba.

Este bemutatkozik a kollégium: van nálunk igazgató, gazdasági igazgató - aki a tűzvédelmi show-t tartja, raktáros, kollégiumi tanár - ő kivételesen férfi, vannak szeniorok és van Kollégiumi Bizottság.

A fertőzések, a járványok és egyéb betegségek elkerülése végett Doktor Korok, a nyelvtudomány bacchaleusa keresi fel csütörtökön a kora délutáni órákban szerény lakhelyünket. Ő, ahogy mi már tudjuk, nagyon jó orvos. Az elfogyasztott Unicum és cigaretta arányában pedig egyre jobb...

Este az öntevékeny csoportok jelzik, hogy az egyetemen kívül, mellett, esetleg helyett milyen lehetőségek adódnak a szabadidő eltöltésére. A rajzkör képviselője például unja már, hogy állandóan egymást örökítik meg az utókornak, új "típusú" modellek után áhítozik.

A teaházban, ahol egyébként az öntevékeny csoportok tagtoborzó tevékenysége zajlana, valószínűleg az a baj, hogy a rumos tea gyorsan felhígul, és azt sem sikerül tisztázni, hogy az egész nemcsak a mindenkinek kiporciózott tea elfogyasztásáról szól.

Miután bemutatkozott a kollégium, bemutatkozik Szeged is - pontosabban egy felsőfokú idegenvezetői és hostessképesítéssel rendelkező lány (egyébként a képesítést a mi kollégiumunkban

"szerezte") mutatja be városunkat az igen szép számban megjelent érdeklődőknek.

Míndeközben mi a sorversenyt és az esti városi vetélkedőt (szegedi kocsmák by Night) tervezzük. A sorverseny egy kicsit nehezen indul, de annál hangulatosabban fejeződik be - írhatnám, és írom is. Azért remélem, hogy a harmadikként, pótlólagos jelleggel indított főgólyacsapaton kívül az "algólyacsapatok" is jó érzéssel hagyták el a sportpályát. (Ha nyertünk volna a Herman ellen, akkor azt is leírnám.)

Este fél nyolckor indul az első különítmény az éjszakai városnézésre. Első állomás a Cirbi. A diktafonnal felfegyverkezett riportereknek a következő kifejtős kérdést kell a vendéglátóipari egységben tartózkodókhoz intézni: "Miért jó hely a Cirbi?" A válaszokat inkább nem írnám le; maradjunk annyiban, hogy meg tudják indokolni.

A további útvonal a Ligeten és a régi hídon át a múzeum, Széchenyi tér, Dugonics tér érintésével a Tóth kocsmába vezet. A csapatok jól szerepelnek: a fiúk és a lányok között már profin megy a ruhacsere - bár az "uniszex" divat elterjedésével gyakorlatilag alig lehet észrevenni, hogy átöltöztek a résztvevők (esetleg a méretből lehet rájönni). Az is kiderül számunkra, hogy néznek Forma 1-et, ismerik a 20. század végi halhatatlan zeneműveket (Shy Guys, Baby Sisters stb.), a színészi tehetségnek sincsenek híján és a fekvőtámaszt is jól nyomják, ha kapnak érte sört.

Szombat este a láz mellett egy vetélkedő is zajlik. A két csapat sokfősre duzzad, megjelenik a közösségi szellem. Van zenefelismerés - ismerik a zenét; filmszinkronizálás - nem véletlenül híres a magyar szinkron ilyen utánpótlással; a kollégiumi "szakterminológiában" van még egy kis hiányosság, de ez a "lemaradás" napok alatt behozható.

A vetélkedő össznépi evéssel, talán ivással és ahogy divatosan hívják mostanában, "Fereteg-partival" zárul. A zenei skála széles - mint tudjuk -, ebből azonban remélhetőleg sikerült a többség igényét kielégíteni.

Reggel fél hat. Már csak hatan táncolnak a tornateremben...

**Krónikás:
Gérol Balázs**

A szegedi láthatatlan ember

Egykedvűen sétált az utcán, amikor egy ütött-kopott épületen egy amolyan se nem kicsi, se nem nagy táblára lett figyelmes. Máskor talán észre sem vette volna, de aznap valami megmagyarázhatatlan módon pont akkor nézett balra, amikor az épület bejárata mellé ért. Talán ő maga is elgondolkodott volna rajta, hogy mi vonzotta oda a tekintetét, ha nem gyökerezett volna ott rögtön földbe a lába a tábla felirata láttán. A saját nevét olvasta rajta.

Ugyan még szédelegve a váratlan élménytől, de azért határozottan indult fel a lépcsőn, majd remegő kézzel kinyitotta a kifejezetten viseltes képet nyújtó fémkeretes üvegajtót, és belépett. Baloldalt egy portásfülkére lett figyelmes, vagy pontosabban egy szigorúan néző portásra, aki először hangosan ráförmedt, mondván: „MAGA ITT LAKIK?”, majd miután erre nemleges választ kapott, a diákigazolványát kérte. Mivel ilyen nem rendelkezett, lévén, hogy már egy ideje csak vendégként látogatja ezeket az intézményeket, elővette személyijét, és a fényképnél kinyitva a portás kezébe nyomta. Az persze egyáltalán nem lepődött meg azon, hogy a név megegyezik a homlokzaton virító táblán láthatóval, sőt meg sem fordult a fejében az, hogy egyáltalán ilyen eset előfordulhat, vagyis egyszerűen oda sem nézett. Azért még utána szólt: „Aztán nehogy valami rosszat halljak magáról! Csak semmi dorbézolás!”

A kissé harcias portás által támasztott ellenállás leküzdése után hősiük felfelé indult a lépcsőn és egy félemelet megtétele után jobbra fordult, majd elindult az üres folyosón, s az arról nyíló ajtókat kezdte nézegetni. A sok egyforma fehér ajtó után két feliratosra lett figyelmes: az egyik az állt, igazgató, a másikon pedig az, hogy kollégiumi tanár. Ez persze felkeltette az érdeklődését, s szeretett volna bemenni, de az ajtók zárva voltak, így kénytelen volt továbbmenni. Ment, egészen addig, míg egy nagyon szokatlan ajtóhoz nem ért. Pontosabban nem is az ajtó volt szokatlan, hanem a felirata: „Gellér Sándor Számítógépterem”. Ide benyitott, hiszen se Gellér Sándorról nem hallott még soha – bár ezzel nem volt egyedül –, se a számítógép mibenlétéről nem volt határozott elképzelése. Odabenn számos fiatalra lett figyelmes, akiknek egy jelentős hányada valami megmagyarázhatatlan dolgot művelt: a fiúk és lányok villogó kis dobozok előtt ültek, és egy szokatlanul lapos írógépet püföltek megállás nélkül. Ami pedig még ennél is furcsább volt: a többiek türelmetlenül álltak, s szemlátomást arra vártak, hogy ők követhessék az előbbieket a villogó dobozok előtt. Ráadásul egy srác egyszerre két eszközt is használt. Valószínűleg fontos munka lehetett, amit a fiú csinált, mert bár minden második ember megpróbálta elrángálni, vagy legalábbis

rábírni, hogy ne foglalja el két ember helyét, ez őt egy cseppet sem zavarta. Csak ült teljes nyugalommal a különös masinériák előtt, néha vadul ütni kezdte az írógépet és egy furcsa, kerregő hangot adó dobozt vert oldalba minden második percben, melyből egy papírlap tűnt elő teleírva, magabiztos csigatempóban, rajta egy nagybetűs felirat: Móra Nyúz. Ezen hősiük nagyon elcsodálkozott, mi több, felháborítónak találta ezt a rágalmazást, hiszen ő aztán soha senki nem nyúzott meg egész életében! De azért nem szólt semmit. Nem csoda, mindig is béketerő ember volt.

A teremből kilépve továbbindult a folyosón. A vége felé egy lépcsőt látott, s ahogy közeledett, egyre hangosabbá váló zenét hallott. Elindult a hang irányába, a lépcsőn felfelé. Sokat nem kellett lépcsőznie, hiszen már az első emeleten vidáman, önfeledten és sokszor hamisan, de mindenképpen szívből éneklő tömegbe ütközött. Annyira magával ragadta a lelkesedés, hogy mindenről elfeledkezve csatlakozott hozzájuk: velük énekelt, jókedvűk észrevétlenül ragadt át rá, s már el is felejtette a portást, s a nevével összefüggésbe hozott esetet. Nem telt bele húsz perc, s már mindenkit név szerint ismert, s biztos volt benne, hogy ilyen kedves és közvetlen emberekkel még soha sem találkozott, még azzal együtt is, hogy egyikük lelkesedését kissé erőltetettnek találta, mert azt nem tudta egyszerű ésszel megmagyarázni, s betudni a hangulatnak, hogy valaki torkaszakadtából ordít, s mindig kihallatszik a tömegeből, akkor is, ha énekel, akkor is, ha nevet. Ilyen apróságon azért mégsem kezdett el problémázni: egyszerűen csak élvezte a zenét és a társaságot.

Nehezen hagyta ott a kissé különösen ható, de azért szeretetre méltó társaságot, de meg tette, meg kellett tennie: későre járt, ideje volt távozni, elvégre nem akarta kifizetni egy teljes éjszaka díját csak azért, hogy addig maradjon, amíg a „buli”, ahogy a többiek hívták, be nem fejeződik. Elindult hát lefelé, de most egy másik lépcsőn. Az, hogy saját arcmását látta a lépcsőfordulóban, már meg sem lepte. Elvégre, ha már intézményt neveztek el róla, akkor szobor is dukál. Csak egy valami volt még, amit nem értett, s ez motoszkált a fejében akkor is, amikor kilépett az épületből, miután visszakapta a személyijét, s akkor is, amikor eltűnt valahol a sötétben, s jó néhány évig ismét nem látta senki: „Hogy lehet, hogy SENKI nem ismert fel?”

Vernyik Zénó

Titkok kertje

Csapjunk a lovak közé! Vagy stílsosabban a szánhúzó ebek közé!! Mert ez alkalommal északra és keletre visz az utunk, követjük Juliánusz barátot és egy kis rokonlátogatásra indulunk. Igyekszem naprakész lenni, és nem a múlt homályos nyomai, antikvá merevedett emlékei közé kalauzollak benneteket, hanem napjaink legmodernebb, legfrissebb finnugor remekeit gyűjtöm egy csokorba. Azonban senki ne lepődjön meg, ha a hangvétele mégis inkább ősinek tűnik, és a sorok közt még a sámándobok pergését, a mokány lovacsákak patkódobogását halljátok ki - ez nem véletlen. Egy-két szóval a megjelenő versekről: az első a ma is élő legnagyobb (mondhatni egyetlen) vogul költő, Juvan Sesztanov remeke, Juliánuszról. A vogulokról érdemes tudni, hogy a legközelebbi rokonaink és '89-ben 8000 körül voltak, de csupán 37% vallotta vogulnak magát és beszélt a nyelvet. Vajon még meddig lesznek??

A második vers Dmitrij Nagykin, XX. sz-i mordvin költő-tudós alkotása. A vers optimista, a nép nagyon szétszórva, de még szép számmal él szerte a volt Szovjetunió területén. Akár 1 millióan is lehetnek!

Hármas számmal a mára kihalt nyelvnek nyilvánított izsór vers olvasható, Larin Paraske népi énekes dala. A múlt.

Az utolsó vers a szerencsésebb sorsú lappok '89-ben elfogadott nemzeti Himnusza. Hiába, a finnek valamivel toleránsabbak, mint az oroszok.

-manci-

1.
Madár-lakta Délről,
ahol hosszú a nyár,
ízes jó vizeket
nékem inni hoztál,
engem megittattál,
mézes jó vizeket
népemnek osztottál.
Mi meg adtunk néked
szép színes szörmeget,
vörös, ezüst színben,
hogy népednek vidd el.
Ajándékot adtunk,
megcsókoltuk egymást,
forrón fogadkoztunk,
hogy még látjuk egymást.

2.(Éjjeli dal)
Vörös-arany napnyugta volt,
Övesat-díszként fénylett a Hold.
Est homálylott mindenütt.

A Tejúton valaki ott
Nagykanállal osztogatott
Boldogságot, fény-nedűt.

Vörös-arany az alkonyat,
Nem, zörget emberhangokat.
Nem hallani semmit ott.

Elhallgatnak szép dalaink,
Tovább fújják majd fiaink,
Nyakunkon mi gyöngysoraink,
Fejünkben gondolataink.

3.
Fájdalomból fakad a dal,
búbánatból a bús ének,
kínokból keserű könnyek.

Sok dalt fújtam fiatalon,
süvölvényként sivalkodtam,
balga módon bögcisélttem-
akkor mint gyermek, daloltam,
oktalanul ordítottam.
Most kínoztól kiáltok,
szenvadás hoz szót a számra,
nyomorúság nyomja lelkem.
Szükségtelenül szepegtem,
panasz híján panaszkodtam,
mikor anyám ölén ültem,
karjaiban kapálóztam,
toporzékoltam térdeim-
most szegénynek, lenne okom,
lenne okom siránkozni,
panaszaim panaszozni.

De kinek sírjam siralmam,
ki gondol az én gondommal?

4.
Hol Északnak fénye fénylik,
számik élnek szép szelíden,
hegyek láncá láncolódik,
tó táncol tó közepében.
Csúcs hegyhátról, bérc lankásról,
fa mennyboltig magasodik;
folyó fodroz, lomb lengedez,
szikár sziklák lépegetnek,
szikár sziklák lépegetnek
a tomboló tengerbe....

Muzsika csillagfényben

Pestre készülődtem a légitársasággal megszékelt millenniumi tűzijátékra. Utamat nem túl hosszas szervezés előzte meg, és ezen már túl voltam. Kényelmesen dőltem hátra a kempingszékben, hogy eleget tegyek otthoni napirendi pontjaim egyikének, a napozásnak. Kezemben a napilap. És ekkor következett be a fordulat. Ugyanis a legkisebb hírek között elrejtve arról számoltak be, hogy augusztus 19-én Budapesten Lajkó Félix ad koncertet. Ezt nem szabad kihagyni!!! Hiszen én már hamutálat is vittem Lajkó Félixnek, láttam az ezüstszerű hegedűtokját, sőt, láttam focizni, és ott voltam, mikor egy étteremből azért távozott, mert a tulaj szölt, hogy itt ne zenéljenek (!). Szóval, most is ott kell lennem!

Néhány telefon, és a dolog megoldódott. És eljött a pillanat, mikor megkésve ugyan, de megérkeztünk a Koncertre. Langymeleg nyári éjszaka, gyertyafény, egy pohár bor, a Városligeti-tó vadkacsáinak hápogása és hegedűszó. Kell ennél több? A zenekar most nem jött, egyedül játszott, új dallamokat. Messze ültünk, rossz szögéből láttuk a színpadot, de a hangosítás tökéletes volt, és a tó közepére épített emelvényen hegedűvel a kezében hajlongó alak, mintha egy egyszemélyes balettelőadáson lennénk, eljátszotta a zenét. Az előadás díszlete a kivilágított Vajdahunyadvára és a csillagos ég volt. A hatás többdimenziós volt. És nem is akartam szabadulni alóla.

A koncert után természetesen összefutottunk egy volt Mórással, kicsit üldögéltünk még a tó partján. Mellénk keveredett Tyereskova-Nagy Kriszta, és csak annyit mondott: - Ez a Félix!

- muzsika -

Rockfesztivál - Mezőtúr

Mezőtúron nyolcadik alkalommal rendeztek rockfesztivált, ami a nevével ellentétben nem csak a rockról szólt. Éjszaka például Sterbinszky-féle opuszokra "aludtunk". Az alvás maga pedig arról szólt, hogy sátorban, hálósákban 3 nap, 3 éjszaka. (Azóta tudom, milyen óriási dolog a polifoam - kincs, ami nincs...) Volt, akinek egyébként elég volt egy hálósák, és magára húzta a csillagos eget, esetleg a kelő napot, és még az sem zavarta, ha egész éjjel zuhogott az eső.

Folyt a sör (a jó öreg Borsodi), szólt a zene, néha három irányból, és akár egyszerre is hallhattuk mindet, ha megkerestük az akusztikailag tökéletes pontot. Ott volt a Quimby, Kispál, a keleti régió nagy kedvence, a Junkies is a nagyszínpadon, Ganxsta Zolee is lelátogatott, hallhattuk Deák Bill remek hangját, a VHK megint lenyűgöző műsort adott, a kisszínpadon pedig például a Nyers zenélt, vagy az orosháziak kedvence, a Hangyák. A fő attrakció természetesen az Apocalyptica volt: 4 csellón játszanak Metallica-slágereket. Öröm volt

hallgatni őket. (Velük szoktam példálózni idősebb rokonaim előtt, mikoron zenei ízlésemet kritizálják, hogy na ugye, ez is igényes zene: átírható "komoly" hangszerre.) Játshattunk Coca-Cola játékokat, néztünk filmeket hideg földön ülve, falra vetítve.

Az egész rendezvénynek megadta a hangulatát, hogy egy évek óta lakatlan laktanya volt a helyszín, ahol nem volt ivóvíz, és kellett pár km-t gyalogolni a városig, hogy beszerezzünk mindent. A zuhany lényege az volt, hogy csak hideg vízzel

lehetett tisztálkodni. Szóval, a körülmények kissé nomádok voltak, de bármikor újra elmennék egy olyan Tankcsapda-koncertre, mint ott, végig esőben, óriási villámok között. Volt HANGULATA...

Molnár Edit

Művészetek Völgye 2000

Kapolcs, Monostorapáti, Taliándörögd, Vigántpetend. Falvak a Bakony dombjai közt. Eső, sár, napsütés, por. Emberek az utcákon, csigabusz. Rengeteg kiállítás, szobrok fából, gipszből, agyagból. Festmények; narancssárga, türkizkék, banánzöld, égővörös színek, rejtélyes, néha felismerhetetlen formák. Hatvany Csaba mozgó papírszobrai a tűzoltószertárban! Fazekasok, ötvösök, bőrösök, gyöngyfűzés, tűzzománc, gyertyamártás, agyagozás, nemezelés. Népi együttesek, Hobo, Korai öröm, Boban Markovic és zenekara, Bran. A Himnusz Schwajda Györgytől Nagy-Kálózy Eszterrel és Eperjes Károllyal, a

Chioggai csetepaté, Villon, Karinthy, Dinnyés, Podmaniczky Szilárd, Hazai Attila. Vigántpetenden karikatúrák.

Mi Kocsmánk, A Ti Kocsmátok, mindenki kocsmái, lángos, velős kenyér, sör. Bankjegykiadó automata, mobiloknak adótorony. A dombok közt kanyargó keskeny utakon torlódó autók között szalomozó "völgybarátok". Sátrak, hátizsákok, túrabakancs, szandál. Mindenütt ismerősökkel találkozni, "Mesélj, mi van veled?", "Hol laktok?", "Jöttök este Hobóra?".

Katarzis.

-bixi-

Én és a maffia...

Hát igen... Nem erről álmodoztam lánykoromban. Ülök az országút szélén kockás háromnegyedes gatyában és szürkére fakult pólóban. Arcom pecsenyére égve, hajam csimbókokban lóg. Két napja nem mosakodtam. A cipőm az út elején bomlásnak indult, s a lábujjam már vidáman kacsint az autókra. Nem lehetek szép látvány olajos hátizsákkal és az oldalamon álló borostás őseemberrel, aki civilben és megmosakodva a barátom. Összbenyomás alapján két csöves, és még csodálkozom, hogy a finnyás osztrákok nem vesznek fel! Ugyanis természetesen stoppolunk. Ahogy mondják, mi vagyunk az országút koldusai.

Tizenkét napja indultunk Budapestről. Hatalmas tervekkel és kevés pénzzel. A végcél Barcelona lett volna, de kifogtuk a "kamionstoppot" s így csak Olaszországig jutottunk, ott pedig röpké hét nap alatt nyakára hágtunk összes líránknak, így most üres zsebekkel és még üresebb gyomorral várjuk azt a Megváltót, aki szüleink teli hűtőszekrényéhez repít.

Az emberekben valami furcsa misztikum él a stoppolással kapcsolatban, ami nagy marhaság! Nincsenek célállomásig szállító szőke hercegek, ingyen vacsorák, csodák. Van viszont eső, kánikula, por, mogorva sofőrök és órákig, napokig tartó helybenállás. A stoppos az égvilágon mindenkinek

ki van szolgáltatva. A rendőr, a határőr, a helyi lakosok, mindenki őt szekírozza. Pénzt nem hoz az állam konyhájára, de bezzeg "Büdös!", "Biztos lop (ha egyszer nem tud vonattal utazni)", és mivel "Keletről" jött, hiztos, hogy "bunkó, tanulatlan, alacsonyabbrendű" is.

Az osztrákok pedig különösen biztosak ebben. Éppen ezért ülök röpké négy órája az egyre sötétedő grazi éjszakában a környék egyetlen kamion parkolójában. Mindössze "egyetlen", lelkes, bátor és mindenhova velünk utazó barátunk követ rendíthetetlenül és kitartóan, hiába menekülünk előle: a szúnyog(ok).

Istenem, csak nyolcvan km, és végre magyar szót hallok, kakaócsigát zabálok, megmosakodom és a bőröm is világosabb lesz egy árnyalattal. És esetleg újra embernek érzem majd magam.

--- És senki nem áll meg. Senki, a k...k... életbe! Ilyen a formánk!

Majd, mikor már helyet kerestünk, ahol esetleg reggelig meghúzhatjuk magunkat az eső elől (a sátrunk persze az út elején benmaradt egy idegen kocsi), egyszer csak csoda történt. Azt hiszem, találó kifejezés arra a tűzpiros, nyugati típusú autókölteményre, amelyik megállt mellettünk. Tényleg megállt! Nekünk! Hisz másnak nem tehet, nincs itt senki, csak mi és a szúnyogok!

Atyám! Végre! De jó kocsi!... De valami nincs rendben. Az anyósülésen egy tejfölös képű kamasz, lehet tán 16. A vezető marcona kinézetű sötét alak. Biztos nem jóban járnak! A vezetőn a nagy meleg ellenére bőrkabát feszül. Mi másért, biztosan a pisztolyát tartja benne! Összefutottunk a helyi maffiafőnökkel? Most jön az erőszak, autóba tuszkolás, főállású prostitúció, Robit meg a helyszínen kivégzik?? A francba! Miért pont ide álltunk?? Itt mégcsak észre sem veszik, hiába ordibálunk! Robi! Robi, ne szálljunk be!!

- Hello! Where are you go? - érdeklődött barátom rémületemet nem észrevéve.

- He! What? - hangzott a válasz a kölyök részéről. Robi türelmesen ismételi. Már rég hozzászólt a lassúfelfogású sofőrökhöz, így a srác arckifejezése fel se tűnt neki.

- Robi! Robi! Ne szálljunk be hozzájuk! Olyan maffiózó képük van! Biztos a helyi maffia! Tuti már börtönben is ültek. Biztos nemierőszakért!- dadogom egyre fokozódó rémülettel.

A srácnak végre leesik, hogy mit is akarunk.

- No. No.- mondja, és kitör belőlük a nevetés. A vezető a műszerfalat veri. Aztán a pólója alá nyúl (most jön a magnum?), egy kitűzött vesz elő:

- Sztrárendőrség! Passport!

Tücsi

Hív a vasút, vár - Olaszország "Mint aki az EU-ból jött"

Azon szerencsés 26 év alattiak közé tartozunk menyasszonyommal, akik kihasználták a 22 napig érvényes Inter-Rail jegyet. Körútunk során a filmekből jól ismert "Maffia-szigeten", Szicílián is töltöttünk majd' egy hetet.

Cataniából Taorminába utaztunk, amikor a vonaton tíznapnyi utazás után végre magyar hangot hallottunk. Velünk átellenben egy (szintén) fiatal pár ült, akik (szintén) Inter-Rail jeggyel utaztak. Éppen arról panaszkodtak, hogy minden milyen drága, kenyéren és vízen élnek, de azért néha költenek belépőkre is.

Taorminában egy ókori görög színház volt látogatásunk célja. A bejáratnál a tábla három nyelven hirdette, hogy a belépő 18 és 25 év közötti, EU-tagországból érkezőknek 4000 líra, amúgy 8000. Tehát nekünk kétszer annyi - elvégre mi könnyebben kifizetjük. Kettőt fizet egyet kap akció...

Azért próbálkozom. "Két jegyet kérek" - mondom olaszul és nyújtom a 10000 lírást. "Hány éves" - kérdi a pénztáros. Én nagy nehezen kinyögöm a még kedvezményt jelentő "25 éves vagyok." mondatot, de ekkor már gyanút fog a "beléptetőember". Furfanghoz folyamodik - angolra vált. Megkérdi, hogy honnan jövök. Én - bár belül

kicsit elszégyellem magam -, de frappánsan rávágom, hogy "from Germany". Meggyőzőesképpen Ottival csevegünk néhány szót németül.

Bent vagyunk. Éppen gyönyörködünk a tájban, nézzük az ókori romokat, beszélgetünk - ekkor már magyarul, amikor a következő kérdéseket halljuk: "Ti is magyarok vagytok? És mennyit fizettetek a belépőért?" "Ketten 8000-et, mint aki az EU-ból jött." - válaszoljuk. Kiderül, hogy ők is próbálkoztak, csak sajnos nem tudták "bebizonyítani", hogy ez a magyar útlevele tulajdonképpen angol vagy német, vagy majdnem osztrák...

Miután végigjártuk a műemlékeket, megcsodáltuk a látképet - alattunk a tenger, távolban az Etna -, a kijáratnál talákoztunk a történet elején említett két fiattal. Nem fukarkodtam a "sikeres" belépéshez szükséges információkkal; mindent elmondtam töviről hegyire.

Elbúcsúztunk egymástól. Már majdnem sorra kerültek a pénztárnál, amikor eszembe jutott, hogy a jegyünket el sem tépték, tehát újra felhasználható - környezetbarát. Egy sprinter gyorsaságával a pénztár előtt teremtem és átnyújtottam a kettő darab "ingenyjegyet" a szerencsés nyerteseknek. Néhány pillanat múlva a jegyünket "Abbiamo biglietti" (Van jegyünk) felkiáltással már ők lobogtatták, és bementek a színházba. Ezek szerint nem minden olyan drága. Persze, ha valaki az EU-ból jött...

Géró Balázs tollából

Villanyszerelők, festők és bútorok

A napokban elgondolkoztam, hogy tulajdonképpen mi is történt az idei nyáron. Volt-e valami emlékezetes esemény? Meg kell állapítanom: volt.

Jó néhány hónappal ezelőtt megszületett az az ötlet, hogy kellene valamit kezdeni a ház egyik szobájával, ráférne már egy kis átalakítás. Mivel a szervezést nem lehet elég korán kezdeni, már Mikuláskor felpattantunk, hogy megtaláljuk az e célra alkalmas szakembereket. Nagy nehezen találtunk olyanokat, akik - rövid unszolás után - egyáltalán hajlandóak voltak valami időpontot felajánlani. Akinek már volt része ilyesmiiben, az tudja, hogy itt nem napra, vagy hétre, hanem leggyakrabban hónapra pontosan tudnak csak valamit javasolni. Lassan kitavaszkodott, és a beígért hónap közeledtével bejelentették: július 3-án kezdenek. Ők voltak a festők.

Június közepe, a vizsgaidőszak hajrájának időszaka volt, amikor kirámoltunk. Ez viszont nem megy olyan egyszerűen; az egész szekrénysort ki kellett tolni a nappaliba. Az íróasztalok kikerültek a garázsba, az autó pedig a szabad levegőn töltötte az éjszakákat. Hihetetlen, hogy mennyi minden volt abban a szobában; mostanra az egész házban mindenütt volt egy-egy darab.

Végre üres volt az ominózus szoba. Ennek legjobban a villanyszerelő örülhetett, aki rögtön lecserélte az egész hálózatot. A szoba teljesen üres volt, de a munkálatok miatt naponta többször ki kellett takarítani.

Eljött július 3. A festők még sehol nem voltak. 7 nap telt el, amikor jött egy autó. Néhány hete nagyjából sikerült megjegyezni a villanyszerelő arcát, így rájöttem, hogy ez csakis a festő lehet. Egyelőre csak benézett, és megtudtuk, hogy igen nagy szerencsénk van, mert valaki lemondta a festést, és ezért tudtak ilyen hamar jönni.

Aznap aztán beindultak a dolgok. A villanyszerelő többször visszajött, a festő később másodmagával jelent meg. Felváltva jártak hozzánk, mert mindig maradt valami apróság, amit még ki kellett javítaniuk. Arra is ügyeltek, hogy soha ne legyenek túl sok ideig nálunk. A várva várt vefejezés napja egyre csak tolódozott. Mindenhol lambéria, festékes dobozok, és villanyvezetékek. Már nem csak a szoba volt fóliával borítva, hanem a terasz is, hogy legyen hol festéket keverni. A szomszédok kíváncsiskodtak. Azt hitték, valami nagy dologra készülünk.

Már egy hónap telt el azóta, hogy a garázsban heverték a könyvek, a polcok, a nyomtató, és a nappaliban az oda beszorított ágy miatt nem mindig lehetett látni a tévét. Aludni a szomszédba jártam.

És egyszer csak kész lett. Elmentek. Ez nem jelentette azt, hogy vége; át kellett pakolni minden egyes szekrényt és polcot, arról már nem is beszélve, hogy új padlószőnyeg után néztünk, amit eddig felesleges lett volna megvenni, mert úgysem fért volna el sehol. 1-2 hét, és minden rendeződött. Augusztus első hetében már büszkén mutattuk az eredményt rokonainknak, akik szerencsére nem néhány nappal korábban érkeztek hozzánk.

Lutz Gábor

Emlékmorzsák: Első nap a kollégiumban

Az idei gólyatábor első estéjén a liftre vártam a magasföldszinten, és akarva-akaratlanul tanúja lettem két újonnan beköltözött elsős beszélgetésének, pontosabban egyetlenegy mondatfoszlány ütötte meg a fületem, amitől azért kicsit gondolkozóba estem. Az ominózus beszédtöredék a következőképpen hangzott:

- Biztos csak az első nap ilyen nyomasztó...

Sok minden eszembe jutott hirtelen. Többek között az én első napom a Mórában. Nem is nap volt az, hanem inkább csak néhány perc, amíg sietősen leraktam néhány szótárt a 23-as szoba egyik polcára, és elszörnyedve vettem tudomásul, hogy nekem majd itt kell laknom. Kórházra emlékeztető folyósók, sötét szoba, elhasznált ágyak,

a radiátorról pergő festék... Nem sok jóval kecsegtetett. Soha addig nem laktam kollégiumban, és nem sok reményt fűztem a dologhoz. Nem estem éppen kétségbe, de minden belső erő tartalékomat mozgósítanom kellett, hogy elviseljek mindent, ami rám vár.

Aztán egyik szobatársam szervezkedni kezdett, és ennek eredményeképpen leköltöztem a 14-esbe, ahol a felsőbbévesek pártfogásukba vettek. Ők kezdtek Zsuzskának szólítani, s a kollégiumban azóta is így vagyok "anyakönyvezve". Ebben a szobában akkoriban zajos társasági élet folyt, nagyon sok, nagyon különböző ember járt oda, akik barátságos leereszkedéssel foglalkoztak az elsősökkel (is). Lassanként aztán én is "megtanultam" a kollégista létet, és egészen jól belejöttem...

- zsuzska -

Kollégiumi szakmai programok

A 2000. év őszi programjáról szólva előre kell bocsátanom, hogy részleteiben még tervezés és szervezés alatt áll. Természetesen most is törekszünk arra, hogy minél színesebb legyen a kínálat, az előadások között a tudomány mellett a közérdekű és a populáris témák is megfelelő arányban teret kapjanak. A Kollégiumi Bizottság örömmel lát – és lehetőségei szerint támogat – egyéni hallgatói kezdeményezéseket, ötleteket is a szakmai rendezvények szervezésével kapcsolatban. Nézzük, mit kínálunk az elkövetkező hónapokra!

Első előadás-sorozatunk a jelenlegi közép- és kelet-európai politikai helyzettel, az ott lezajlott (ill. közelgő) választásokkal és természetesen a szomszédos országokban élő magyar kisebbségek várható kilátásaival foglalkozik. Tervezett meghívottak: **Losoncz Alpár** politológus, egyetemi oktató (Szeged, Újvidék, Belgrád) – *Jugoszlávia* és **Molnár Gusztáv** politológus – *Románia* kapcsán.

Emellett folytatódik a *Politikai arcképcsarnok* c. sorozat, mégpedig a 19. századi magyar történelem legnagyobb alakjainak bemutatásával. Minden esetben az adott személy leg(él)ismertebb kutatóját igyekszünk felkérni az előadás megtartására (**Veliky László**: Széchenyi, **Szabad György**: Kossuth, **Hermann Róbert**: Szemere, **Katona Tamás**: Görgey, **Völgyesi Orsolya**: Deák, **Deák Ágnes**: Eötvös József).

Harmadik kurzusunk a magyarországi médiákról hivatott körképet nyújtani. Tervezett meghívottak: **Szaniszló Ferenc** és **Knézy Jenő** (Magyar Televízió), **Bárdos András** (RTL Klub), **Pálffy István** (TV 2), **Gyuricza Róbert** (az MTI sportosztályának vezetője, aki október végén Sydneyben szerezte élményeiről is beszámol nekünk).

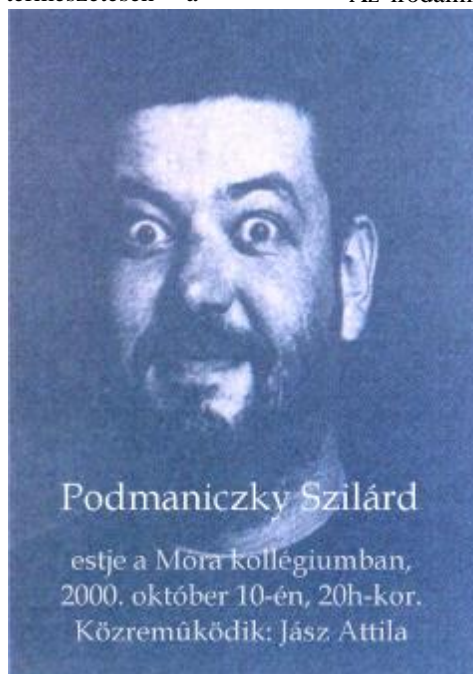
Ebben a félévben is folytatódik majd a **Losoncz Alpár** által vezetett *filozófiai antropológia* kurzus, illetve a *Válsághelyzetek pszichológiája* c. sorozat, melyben neves pszichiáterek beszélnek az alkohol, a kábítószer és a depresszió által okozott problémákról. November 8-án kollégiumunk vendége lesz **Lux Elvira** szexuálpeszichológus.

A századforduló Oroszországának történelmi helyzetével, kulturális-művészeti életével foglalkozik egy új előadás-sorozatunk. Vendégeink lesznek többek közt: **Sz. Bíró Zoltán** történész-politológus, **Forgách Iván** esztéta, **Szilágyi Ákos** irodalmár-esztéta, **Szőke Katalin** irodalmár.

Az irodalmi és kulturális rendezvények közül már biztos az időpontja **Podmaniczky Szilárd** író estjének: október 10-én találkozhatunk vele a kollégiumban, a beszélgetést **Jász Attila** költő vezeti. További tervezett programok: **Földényi F. László és Márton László** írók estje, ill. egy *Nietzsche-est* (**Kurdi Imre** költő, műfordító, **Hévizi Ottó** és **Laczkó Sándor** részvételével).

Az előadások pontos időpontjáról értesülhettek majd a kollégiumi rádióból, a magasföldszinten elhelyezett plakátokról és a Móra Nyúz következő számaiból. A rendezvényekre mindenkit szeretettel várunk!

Pintér Lajos

2000. április 20-án a kollégium vendége volt Esterházy Péter. Nem sokkal később a Szegedi Egyetem c. újságban egy eléggé morózus, elégedetlenkedő írás jelent meg a találkozóról, főleg azt sérelmezvén, hogy az író nem adott interjút a lap munkatársának. Az alábbi cikk válaszként született, de abban a tanévben új szám már nem jelent meg. Most inkább itt, a kollégiumi újságban közöljük.

"Az egyetemi lap munkatársa szó nélkül elhagyta a felolvasóestet, és az egész idétlen szituációt körülbelül a felénél."

S. T.

Egy másik verzió az Esterházy-estről

Való igaz, volt egy túlságosan is zsúfolt, felfokozott, szokatlanul élénk este. Ez annyira ritka alkalom a művelt egyetemi közegben, hogy már maga e tény is figyelemreméltó. Az irodalmi estek a Móra Kollégiumban legtöbbször a "meghitt hangulatú" kis kék teremben zajlanak, az érdeklődők köre szűk, többnyire állandó, de lelkes, ismerik a meghívott írókat, az utolsó művét valószínűleg olvasták, de legalábbis sokat hallottak róla. Húsz - harminc ember, nagyon ritkán ötven. Nem tódul a közönség hosszú tömött sorokban, egyetemi újságoktól munkatárs soha. Ezért a szervezők (Bombitz Attila és tsai) nem szomorúak, nem sértődnek meg, jó együtt lenni azokkal, akik eljönnek.

A legutóbbi hónapokban vendég volt Németh Gábor, Endre Farkas (Kanada), Sándor Iván, Fenyvesi Ottó, Villányi László, Lovas Ildikó (Szabadka), Jász Attila, Kabdebó Tamás (Írország), Poszler György, Háy János, bemutatkozott a Fossilia néven megjelenő új bölcsész folyóirat.

Itt volt Esterházy Péter is. Ráadásul a kollégiumban nem először - legyünk szerények -, másodsor. (Jut eszembe, majdnem mindegyik említett meghívott is többnyire másodsor, harmadsor.)

Keserédes

Esterházy meghívásának időpontja '86-ban tudatos volt a *Bevezetés a szépirodalomba* megjelenésekor. Akkor kivártuk, legyen vége a kísérletnek, záruljon egy korszak, kérdezzük, hogyan tovább...

'86 tele, jégtükrös utak, havazás. A kollégiumban az a jóleső, kicsit izgatott készülődés, amit annyira szeretünk. Lassan érkeznek az érdeklődők is, hasonló hangulatban, egyre többen és többen. Ha jól emlékszem, akkor is legalább ennyien szorultak a folyosóra, a várakozók az ajtókat is levették, a kikészített két előadói széket pedig felrakták egy asztal tetejére. Közben ment a tévében egy Kádár-beszéd, talán a csepeli munkásotthonban. Esterházy a magasföldszinti konyhában vacsorázott (Esterházy-vacsora) Szörényivel, malacsült meg biztosan jó borok, közben emberek ki s be. Szervezők székeket többször le az asztal tetejéről, azok újra fent, aztán már mindegy. Temérdek ember, ahogy mondani szokták, forró hangulat, ám sehol egy fényképezőgép, újságírók sem mutatják magukat. Nincs emlék-fotó és cikk '86-ból. Nem az utókornak dolgozunk. Esterházy, Szörényi be, joviális

integetés a szónoknak, tévé kikapcs, felmászás az asztalra. Az megbillen, ők ketten egyensúlyoznak a tetején, taps, dobogás, néhányan bekiabálnak. De legyünk őszinték, a magnó már akkor is ment. A szalagról leírt, (aktuálisan újra elővett) szöveg majd minden bekezdése után zárójeles megjegyzés: derültség. Az emlékezet szerint ez az egyetlen este, amikor a köztudottan nem szófukarságáról ismert Szörényi László az első egyetlen kérdésen és néhány utolsón kívül többet nem tett fel, mert a közönség maga vállalta a *moderátor* szerepét. Akkor még nem így hívtuk persze. Mikrofon nem volt, így a leghátul állók bizonyára semmit sem hallottak, aki elfáradt, leült a padlóra. Tegeződés volt. Mindenki mindenkivel. Esterházy a közönség szinte minden rezdülésére reagál. Mintha két ember beszélgetne. Évődés, de időről-időre súlyosabb mondatok. Olyan keserédes. A grófok vonatkozásait nem érintjük. Szó van Móriczról, Ottlikről, Hamvast forszírozza egyre Mikola Gyöngyi, vagy például, hogy milyen magyarságképet tudsz közvetíteni (sic), van-e organikusán működő szellemi élet, be kell-e azonosítani az idézeteket, eredetiség-elmélet saját használatra, befejezett-e a Bevezetés, van-e összetartó ereje az írásoknak, hogy állsz az öncenzúrával és a cenzúrával, szerkezet és matematika, való-e valamire magáról a nyelvről írni, mire fel az a sok wittgensteinezés, a magyar próza iszkolása, baj van-e a prózanyelvvél, Mikszáth kontra Bulgakov, és mi van Krúdyval, igazából mi jelenthet menekvést, szóval, hogy mi közünk van ahhoz, ami van, menekvés vagy alibi, nem tudok rá válaszolni, a mai író feladata a nemzet irányában, elcsúszik-e az ember a sok túldicséző kritikától, ismét Ottlik és megint Bulgakov és újra Mikszáth, meg Jeles és Kemény Zsigmond és már legalább éjjeli fél egy.

Fanyar

2000 forró tavasza. A meghívás nem időzített, mégis ilyesféle bombaként robban. Bacsó Ica (Odoricsék szerint szervező-cápa) egy ideje telefonon hívja, kéri, jöjjön. Ígéret borítékolva, az az író által ajánlott dátum előnytelen, pontosan Húsvét előtti, ki tudta még, hogy a távoli időpont éppen a Harmonia Caelestis bemutatásának kitüntetett pillanata lesz. Ráadásul egy nappal a budapesti előtt és alig néhányval Esterházy 50. születésnapja után. Pécsről érkezik, hétvégi zsúfolt autóbusszal. Fülledt meleg, óránként hírek az áradó Tiszáról, délutáni ebéd (duplázva) a városban Icaival. Estére a kollégiumi termék összenyitva,

most dobogó a szomszéd művelődési házból, pódium kialakítva, hogy azért mégse az asztal tetejéről. Mikrofonpróba, bölcsész-bénázások a technikával. Esterházy az irodában üldögél Icával, beállít a felesége, legkisebb fia. Iliá Mihályt úgy kell becsalogatni, pedig ő talán a legkedvesebb szegedi az író számára, annak idején első folyóiratközlésének mentora. És persze ott ül Szilasi László, aki 86-ban lelkes közönség, egy papírfecnit dedikáltat akkor. Most a fecni ott lapul a táskában, nem tudjuk, hogy előkerül még az est során. A moderátor kezében lesz majd, merthogy Szilasi lesz a moderátor. Egyelőre nagyon izgul, nem látszik, de mondja. A Délmagyarország munkatársa nyit be, szeretne interjút. Ha lehetne, nem, kéri (könyörgő színezettel) Esterházy - néhány perccel az est előtt vagyunk. Az újságíró megértő, majd írok az estről, mondja. A távozó újságíró után az igazgató is kilép a szobából, találkozik a kedves ismerőssel a Szegedi Egyetemről. Kérdésre válaszolja: nem ad Esterházy interjút. Ezt a saját szakállára mondja (pedig nő), meg sem kérdezték az író. Deduktíve következteti, hogy ma este nincs interjú. Ezért az egyetemi újság lecsúszik a "sztárral" való beszélgetésről. A felelősség legyen az igazgatóé. Az irodában már tényleg zsúfoltság. A bor nagyon gondosan kiválasztott (Kovács Attila), nagyon mesterpincés, csak sajnos nagyon kevés. Szemben a terem csordultig. Páran kint maradnak a folyosón, 86-ban Keserű Bálint, most Szajbély Mihályék például. Meg az igazgató, de hát ő meg is érdemli ezek után.

Esterházy, Szilasi be, ők is bénáznak kicsit a mikrofonnal. (Derültség) Kattognak a fényképezőgépek. (Az utókornak is dolgozunk?) Elkezdődik a beszélgetés.

Szilasi most is hű önmagához: ironikus, elegáns, könnyeden teoretikus, nagyon kicsit modoros, de ez direkt, egyébként is mindig visszavesz, alig izgul - és a miénk.

Esterházy valamivel testesebb, mint a falra kifüggesztett, könyvéhez készített plakáton (naná). Ősz üstöke van, és rettentően piszkos, összefogdosott a szemüvege. (A fotókat készítő Szabó István szíves megfigyelése.)

Kérdések - válaszok a közönség előtt, mely áhítattal, nagy szeretettel - hallgat. A saját irodalmi kultusz elviseléséről, az Esterházy-név poétikai lehetőségeiről, a családtörténetírás veszélyeiről, a forma körüli kóválygásról, a nyelvhez való újfajta viszonyról, az intertextualitásról, az anyagmozgatásról, beszéd arról, milyen a Mészöly Miklós-i mondat, a költői mondat telítettsége, miben áll Ottlik Budájának monumentális csődje, az elbeszélés nyugodalmassága illetve álnyugodalmassága, vonzódás a zenei struktúrákhoz, a matematikához való viszony, a tudás és a regény, a pontosság és a tények, az édesapám szó szentsége...

Felolvasás menet közben többször, számozott mondatok az Esterházy család életéből - interaktív pillanatok, ahogy ő mondja.

Hosszú sor dedikálásra várva a méretes, egyben gyönyörű kiállítású könyvvel. Tervezte Esterházy Gitta, a feleség. Kint sétál a folyosón.

Az egyik könyvben a dedikálás vége emígyen: "Szegeden, a Móra Kollégiumban, mint rendszeren."

Az est után konklúzió, tanulság, javallat csak az lehet (bocsánat, újságíróknak is):

Olvassunk Esterházyt!

E. Á.

Gyerünk, gyerünk, Ágika, ne add fel!

Reggel tíz óra - egy félresikerült JATE-s buli után megfáradtan vonszolólok ki magam az ágyból. Kettőig is alig látok, de a rádió gombját azért sikerül eltalálnom.

Bekapcsolom. Olimpia! Méghozzá úszás, nem igazán szeretem, de a riporter hangja odaragaszt a készülék elé /persze amúgy sem nehéz ülni maradnom.../.

A közvetítés elejébe csöppenek, Kovács Ági most rajtolt 200 méteres mellúszásban. Még csak pár méter telt el, de most nem áll valami fényesen.

Úristen, ha ez így megy tovább, még dobogós sem lesz! Jobb lesz, ha kimegyek.

De nem, most történik valami. Nem látom a képet, de miközben a közvetítő hangját hallom, lelki szemeim előtt ott lebeg Ágika: ahogy küzd, ahogy győzni akar a végtelennek tűnő medencében.

Gyerünk, gyerünk Ágika, ne add fel! - sikoltja a riporter, akinek hangjával nagyjából egyenes arányosságban emelkedik az én adrenalin szintem is. /Hiába, már kora reggel 10-kor nem jók az ilyen izgalmak!/

Gyerünk, gyerünk Ágika, gyere az első helyre!

Már a második helyen van, jaj, most visszacsúszott a harmadikra, de muszáj behoznia!

És Ágika küzd, tempózik, önmagáért, értem, érted, az egész orszáért.

Húzd meg, most húzd meg, még 100 méter, már a második helyen van, gyerünk, gyerünk, mindjárt vége, ezt még be kell hozni!

Izzadó kézzel markolom a bögrém, érzem, hogy meglesz, győzni fog.

A riporter egyre jobban üvölt, majd szétveti a decibelszám a rádiót, most 175 méternél tart, már csak 25 van hátra, és Ágika jön előre, igen, egy lehetőséggel vezet, de mégis ő az első!

Most ne engedd el kislány, tiéd az első hely, te vagy a bajnok! Az utolsó méterek: végső erőbedobás, pattanásig feszült izomzat és idegek, és, és, és igen!

Most, most vége, megvolt az utolsó karcsapás az aranyért, a második érem, újabb olimpiai bajnok!

A riporter hangja örömtias, Ágika arca könnyes, szeme karikás. Akárcsak az enyém, bár én sajnos nem vagyok bajnok. Itt a rádió mellett valami hasonló boldogság és megkönnyebbülés vett rajtam erőt, mint ott Sydneyben Ágikán.

Óriási érzés lehet, mikor ott vagy a medencében és tudod, hogy nyertél, és rajtad a világ szeme. A közvetítő hangja is lehalkul, most már biztosan és nyugodtan közli, hogy van egy új aranyérmünk.

Felállok, és miközben a rádióban megszólal a We are the champions, lassan eltűnik az én torkomban lévő gombóc is.

B. Judith

Nem kell szidni (avagy gondolatfoszlányok egy sportünnepről)

Na lássuk csak... Hol lehet a hiba...Ha a Föld nem lenne ilyen ortopéd gömb formájú, hanem csak egyszerűen lapos, mint egy vágódeszka: azt tudnám értékelni. Mert akkor ugyebár egyszerre lenne mindenhol hajnal, meg nappal meg a többi. Az időzóna fogalmát senki se ismerné. Nem kellene átvirrasztanom egy (kettő, három, négy) egész éjszakát, hogy végre kivárjam, mikor száll a kötelek közé Erdei madarunk, és mikor kaszabolja össze Nagy Timi a többi, aranyra ácsingózó vívót. Igen, ezt annak idején fontolóra kellett volna venni, ezt a lapos-megoldást. Akkor most talán aludnék. Akkor talán nem beszélnék állandóan mindenféle marhaságot a fáradtságtól. Akkor lehet, hogy bejárnék órákra... Akkor talán nem kezdenék el azon gondolkodni, hogy mi lenne, ha a Föld nem lenne ilyen ortopéd gömb formájú... - Lehet, hogy agyamra ment az olimpia.

Atlanta: törött csukló - Sydney: csupán karikás szemek

Azt hiszem, fejlődtem Atlanta óta (vagy talán csak benőtt a fejem lágya.) Akkor is elkapott valami hihetetlen szenvedély, mint most, ott lógtam állandóan a tévén, meg a rádión, és türelmetlenül vártam, hogy, na, mikor nyerünk már egy nyamvadt aranyat, hát ez nem igaz, ez is csak hatodik lett, pedig azt mondta mindenki, hogy ő minimum éremesélyes, így átverni engem. Én itt szurkolok nekik, ők meg elrontják, pedig ők a favoritok, akkor meg miért nem képesek nyerni? Egy csomószor csalódtam. Leginkább akkor, mikor a Horváth-Kolonics kettős első nekifutásra csak bronzérmes lett (asszem 500-on, de nem biztos). Mikor célbaértek, és "csak" a harmadik helyen, felkeltem a fotelból, és izomból belevágtam az ott szerencsétlenkedő szekrénybe.!!! -mondtam, aztán mentünk a kórházba. Hát mostanra annyiban változott a helyzet, hogy nem kötekszem a szekrényrel. És talán kigyógyultam abból a tipikus magyar betegségből, hogy "csak az arany, más nem érdekes". Rájöttem, hogy már az is nagy eredménynek számít, ha valaki kvalifikációt szerez az olimpiára, hát

még ha bekerül a legjobb tíz, esetleg a legjobb három versenyző közé. E teljesítmények mögött irtózatosan sok munka van és nagyon sok lemondás. És akkor jön az olimpia, amire már vagy négy éve készülsz, és vagy belépsz a nagy lehetőség kapuján, és isten leszel - vagy nem, és akkor kárba veszt minden munka, esetleg elfelejtenek... Szerintem az olimpián nincsen favorit. Erre a versenyre mindenki felszívja magát, hiszen aki itt nyer, az bekerül a sport halhatatlanjai közé, nevét örökre megjegyzik, hazájában nemzeti hősként ünneplik. Hát ezért történnek meg olyan dolgok, melyekre korábban senki se mert volna fogadni. És ebben benne van, hogy a magyaroknak sem jön minden össze. Jó, persze, engem is idegesített, mikor a Palik beolvasta, hogy ez kiesett, az kikapott, amaz még a selejtezőszintet se érte el...hát igen, anno Barcelonában magasra tettük a mércét. De ez az olimpia talán arra is jó, hogy megmutassa, mekkora értéke van egy ötödik vagy egy negyedik helyezésnek is. Szerintem nagyon nagy teljesítmény, hogy Bátorfiék a rengeteg ázsiai közt bejutottak az elődöntőbe. Vagy, hogy Szabolcsi Szilvia ötödik lett pályakerékpárban. Persze, ha valaki, mondjuk, nem éppen sportfanatikus, annak ezek a nevek semmit se mondanak. De ezért is jó dolog az olimpia: mert most hallotok róluk.

Nagy Titi és a többiek

Az első érmesünk Sydney-ben. Ráadásul a legfényesebb medália az övé. Pedig nem várták tőle. Nem tőle várták. Hanem mondjuk Mincza Ilditől, de ez lényegtelen. Szerintem ő azért tudott nyerni, mert végig nyugodtan versenyezhetett, kiegyensúlyozott volt, nem nyomasztotta az esélyesség. Ő a tipikus meglepetésember, aki nagy bravúrral kiejtette az olimpiai címvédőt, és végig helyén volt az esze és a szíve. Nem hibázott a döntő pillanatban.

Sokan azt hiszik, néha én is, hogy ott fent valaki mindig úgy irányítja a dolgokat, hogy nekünk semmi se sikerüljön, hogy egy hajszállal mindig lemaradjunk a döntőről (Güttler...), az éremről (az a rengeteg hülye negyedik hely), és amikor ez bekövetkezik, akkor igazolva látjuk, milyen elátkozott nép is vagyunk. Pedig ilyenkor eszünkbe juthatna, hogy Kovács Ági milyen kicsivel, egy jobb benyúlással nyert, hogy Igaly Dia szétlövésben szerezte meg a bronzot...Az egyszerűen nem igaz, hogy mi, magyarok a döntő helyzetekben összeomlunk; jó, párszor bekövetkezett, de láttátok a magyar-osztrák kézimecset? 1:36-tal a vége előtt még 3-mal mentek... 3 másodperccel a lefújás előtt még

eggyel... és a végén Farkas Ági bevágta a hetest, s továbbjutottunk (az idegeim tönkrementek, mondani sem kell; percekig csak vigyorgtam magam elé, mint aki nem normális, és csapkodtam az asztalt). Szóval, igenis fel tudunk állni a padlóról, ezt akartam kinyögni. **És akkor mi van? Le van tojva! Felmegyek és megverem!**

Volt még egy jó arc, aki meglepetést okozott nekünk: Bárdosi Sanyi. Őt aztán abszolút nem izgatta, ki ellen birkózik, legyen az világbajnok, akárki, hisz ő rájött arra, amire sok okos nem: az olimpián aztán tényleg nem számít, kinek milyen eredményei vannak. Ez a gyerek az ellenfél? Jól van, felmegyek és lenyomom a sz.rba! Ez a felfogás, ezt kellene megtanulni!

Szidjuk Sydney-t?

Schmitt Pál azt mondta, csalódott. A magyar sport vezető embere is bevallja, többet várt. Hát kövessen meg akárki, azért én is; szóval kavarg bennem ez az egész, és a francba is, abban az egyben biztos voltam, hogy Madár nyer, meg a párbajtőr csapat is hoz egy érmet, meg Gécsek Tibi is. Ennél ők is többre számítottak, és irtóra sajnálom, hogy nem jött össze nekik. De...azért még nem szidom Sydney-t. Hisz ma hajnalban játszanak a pólósok... És itt van az öttusa és Balogh Gabi meg Vörös Zsuzsa, na meg a kajakosok.

Alvás? Az meg mi?

Na jó, keressünk egy tévésobát, hisz még csak fél három... Te jó ég, senki se nézi? Elgyötörten vánszorgok fel a lépcsőn, és jobb híján rávetem magam a rádióra. Hmm...hmm aszongya, holnap 8-tól lenne előadás - az nem jó, akkor játszunk az olaszokkal. Oké, ez ráér jövő héten is... - Na, ha jól számolom, az óráim háromnegyed részét sikeresen kihagytam a héten. A fenébe! Túlteljesíttem. A múlt héten csak két órán voltam benn. Dehát az olimpia, az olimpia. Nincs mit tenni.

Vasárnap vége.

TE JÓ ÉG, MIT FOGOK CSINÁLNI UTÁNA?

Hraskó István

Csúcsok csúcsai

"Minden idők legnagyobb olimpiai úszóversenye" - akár ezt is mondhatták volna (vagy talán mondták is) a sydney-i olimpia úszóküzdemeire azok, akik még mindig hisznek (vagy szeretnének hinni) abban, hogy a sport szüziösen fehér ruháját még véletlenül sem lehet - oké, fogalmazzunk eufemisztikusan - fekáliával bepiszkítani. Repkedtek a jelzők - "örületes, hihetetlen, fantasztikus" -, a laikusnál laikusabbak egymást überelték dicséret tekintetében. Látszólag lett is volna miért, hiszen úgy dőltek a világcsúcsok, mint máskor még soha, az első napokban, ha jól emlékszem, csaknem minden második számban; a ledöbbsent kívülállók csak meredten bámultak a képernyőre, és csodát emlegettek, mások meg valami mást, ami kevésbé meseszerűbb, viszont sokkal kézzelfoghatóbb, dehát ne legyünk rosszindulatúak... Inkább csak maradjunk szkeptikusak, amúgy egészségesen, és próbáljuk valahogy mégis megmagyarázni azt, amit igazából csak egyféleképpen lehet. Tehát, ránk szakadt a világcsúcseső, mert:

1. Az úszóversenyek ausztrál szervezői gondoltak egyet és elhatározták, ha már egyszer olimpia, akkor az ne legyen már akármilyen, beszéljenek rólunk évtizedekig, másszunk meg minden statisztikát, legyünk Number One-ok, "Sydney" váljon fogalommal, satöbbi. Ennek egyik legegyszerűbb útja az, ha mondjuk annyi világcsúcsot "úszatunk" a versenyzőkkel, mint égen a csillag. Továbbá: Arra a célkitűzésre, hogy a történelem során épp ezen a versenyen ússzák le minél többen a legrövidebb idő alatt az adott távot, úgymond jótékonyan rá lehet segíteni.

"A" változat: Megbuzerálták az órákat, így az idő a szó szoros értelmében ólomlábakon járt./He-he/ Ellenvetés: A buzeránsok keze valószínűleg sem a zsebükben stoppert szorongató edzők kezéig, sem a képernyő előtt görnyedő, órákat markoló fanatikusokig nem ért volna el.

"B" változat: A szervezők úgy úszatták le azt a bizonyos távot, hogy valójában nem azt a bizonyos távot úszatták le. Magyarul: az építésnél - természetesen fatális tévedésből - egy kapavágással előbb fejezték be a medence ásását. Ellenvetés: Igencsak előrehaladott állapotban lévő paranoia kell ahhoz, hogy valaki azt higgye, hogy az ellenőrzésre jogosult összes hazai és nemzetközi szakembert - az úszószövetségektől a nemzetközi bizottságokig - kilóra meg lehet venni. Igaz, medence-rövidítésre volt már példa, de már meg nem mondom, melyik világversenyen.

"C" változat: A küzdelmek során olyan állapotú lében úszatták az alanyokat, amelynek viszkozitása úgy aránylik a vízéhez, mint vízé a

mézéhez. Ellenvetés: Lásd "B" variáns; illetve azért a nem sáros versenyzőket sem lehet dettó hülyének nézni.

2. A befektetett munkának és a tökéletes feltételeknek köszönhetően mindenki Sydney-ben került örületes csúcsformába. Ezek szerint az edző tökéletes edzéstervet eszkábált össze, a versenyző minden nap annyit gürcölt, hogy a végén vért okádott a fáradtságtól, a pénz mindenhova ömlött, a közvélemény teljes mellszélességgel támogatott, duzzadt az önbizalom, ragyogott az arc, izott a cél. Ellenvetés: Az úszók az eddigi világversenyek előtt sem medenceparti tökvakarással múltatták idejüket, mégsem ráztak ki magukból világcsúcsokat minden fordulónál. További ellenvetés: Atlétikában egyetlen egy világcsúcs sem (!) bírt megszületni, igaz, néhányan - más sportágakhoz hasonlóan - "könnyű esti náthára" hivatkozva inkább otthon maradtak.

3. A déli féltekén köztudomásúlag minden jobban görbül.

4. Eufemizálva: A tényállást alaposan megrágra és minden körülményt figyelembe véve talán nem zárható ki teljes bizonyossággal az a lehetőség, miszerint egyes versenyzők olyan segédeszközökhöz nyúltak, amelyek használatának etikussága enyhén szólva is kétségbe vonható s amelyeknek alkalmazását a nemzetközi szövetség világosan és egyértelműen tiltja. Továbbá: Egyes versenyzők rájöttek, hogy - tehetség híján - nekik nem elég az edzéseken éveken át rund um die Uhr zakatolni. Ahhoz, hogy mégis legyen esélyük a vegyileg tiszta és évközben a belüket is kiedző, de tehetségüknek köszönhetően előrébbtartó vetélytársakkal szemben, kell valami ... más. Ellenvetés: Ha létezne az a bizonyos "más", akkor a nemzetközi szövetség minden gyanú felett álló illetékesei bizony éles szemmel kiszúrták volna azt a valamit a pohárnyi pisiben. Az ellenvetés ellenvetése: Merő naivitás azt hinni, hogy a rosszban sántikálók technikai háttere semmiképp sem lehet fejlettebb, mint a hivatalos szerveké.

Nem eufemizálva: Valaki doppingolt, mint állat.

Én személy szerint természetesen a 3. pont verziójára szavazok...

-web-

